

ναι εἰδὸς τι ἰδιαιτέρας εἰκόνας, ἡ δὲ ποῖα φανερώνει τὴν σημασίαν τῆς· φέρει δὲ σημεῖα τινά, τὰ δὲ ποῖα δεικνύουν ποῖα εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ ποῖον τὸ τέλος τῆς προφορᾶς τῆς.

Τούτου ἕνεκα τὴν μὲν γραπτὴν γλῶσσαν πάντες οἱ κινεῖζοι ἐννοοῦσι καὶ δύνανται ν' ἀναγινώσκωσιν· ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς διαφόρους ἐπαρχίας ἡ προφορὰ διαφέρει, οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν δὲν δύνανται νὰ συνεννοῶνται πρὸς ἀλλήλους διὰ ζώσης φωνῆς.

Οὕτω π. χ. ὁ ἀριθμὸς 22 εἰς μὲν τὰς βορείους ἐπαρχίας προφέρεται ουρ-σι ουρ-, εἰς τὰς κεντρικὰς γνε-αχ-γνῆ, καὶ εἰς τὰ κατὰ τὰ παράλια η-σα-πή. Ἀπαράλλακτα ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ ἀραβικὰ λεγόμενα ψηφία, τὰ ὅποια ὅταν μὲν ᾖναι γεγραμμένα ἐννοοῦνται παρ' ὅλων τῶν ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης, ὅταν ὅμως προφέρονται, ἐπειδὴ προφέρονται διαφοροτρόπως, δὲν εἶναι καταληπτὰ. Οὕτω λ. χ. τὸν ἀριθμὸν 2 ὁ μὲν Ἕλλην προφέρει δύο, ὁ Γάλλος deux, ὁ Ἰταλὸς duo, ὁ Ἀγγλὸς two κλ. Ἐπὶ τῆς εὐκολίας ταύτης στριζόμενος ἀμερικανὸς τις πρὸ τινος ἐδημοσίευσεν, ὅτι ἐνησχολεῖτο περὶ τὴν ἐφεύρεσιν παγκοσμίου τινὸς γλώσσης διὰ σημείων, ἡμεῖς δὲ πιστεύομεν, ὅτι θὰ εὐρεθῇ ποτε τοιαύτη τις γλῶσσα, τὴν ὅποιαν νὰ δύνανται νὰ ἀναγινώσκωσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Εἰς τὴν Κίναν ὑπάρχουσι 200 διαλέκτοι, ἀλλ' ὥς προεῖπομεν, ἡ γραπτὴ μόνον γλῶσσα εἶναι καταληπτὴ ὅταν δὲ συναντῶνται ἄνθρωποι ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν μεταχειρίζονται πολὺ τὴν παλάμην καὶ τὰ δάκτυλά των ἀντὶ πλακῶς καὶ πλακονδύλου καὶ οὕτω γίνεται ἡ συνεννόησις!!

Τινὲς τῶν διαλέκτων τούτων ὁμιλοῦνται ὑπὸ 8—10 ἑκατομμυρίων ψυχῶν, ὥστε ὁ ἱεραπόστολος ὁ ἐγκατασταθεὶς εἰς τινὰ ἐπαρχίαν δὲν δύναται νὰ μεταβῇ καὶ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ἄλλην, διότι ἡ προφορὰ τῆς γλώσσης ἐκεῖ εἶναι ὅλως διάφορος.

Ἔνεκα τῆς διαφορᾶς ταύτης εἰς τὴν προφορὰν συμβαίνουν καὶ πολλὰ παρεννοήσεις καὶ πολλὰ ἱστοροῦνται περὶ τούτου ἀνέκδοτα. Οὕτω π. χ. ἱεραπόστολὸς τις ἔστειλε μίαν ἡμέραν τὸν ὑπηρέτην του εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ ἀγοράσῃ μίαν ὄρνιθα, ἐπρόφερε δὲ φαίνεται τὴν λέξιν ὄρνις οὕτως, ὥστε ὁ ὑπηρέτης ἀντὶ νὰ φέρῃ ὄρνιθα, ὑπῆγε εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τοῦ ἔφερε τὴν Ἀγίαν Γραφήν!!

«Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου προσθέτει ἡμέρας» τὰ δ' ἔτη τῶν ἀσεβῶν θέλουσιν ἐλαττωθῆ.»

(Παροιμ. Ι'. 27).

Η ΚΟΡΗ ΙΑΝΝΕΤΑ.

Εἰς τὸ Βερολίνον, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Πρωσίας, ἔμελλε νὰ γείνῃ μίαν ἡμέραν μεγάλη παράταξις ὅλου τοῦ στρατοῦ τῆς πρωτεύουσας καὶ ὅλη ἡ πόλις ἐξῆλθε νὰ θεωρήσῃ αὐτήν.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους ἦτο καὶ ἡ μικρὰ Ἰαννέττα, ἡ ὅποια κατάρθωσε νὰ πιάσῃ μίαν ἐξαίρετον θέσιν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἡδύνατο νὰ βλέπῃ πολὺ καλὰ τὰ διάφορα σώματα τοῦ στρατοῦ διαβαίνοντα ἐμπροσθεν τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἀλλὰ μόλις ἤρχισεν ἡ παράταξις καὶ ἡ μικρὰ κόρη παρετήρησε μίαν γραίαν, ἡ ὅποια ἐσπρώχγετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὸ πλῆθος χωρὶς νὰ ἡμπορῇ νὰ ἴδῃ τι, καὶ διὰ μιᾶς τὴν ἐκάλεσε πλησίον τῆς καὶ τῆς παρεχώρησε τὴν θέσιν τῆς, σταθεῖσα πλησίον τῆς χωρὶς νὰ δύναται αὐτὴ νὰ βλέπῃ τι.

Δὲν ἀπέρασαν ὅμως πολλὰι στιγμαὶ καὶ ἄνθρωπός τις διασχίσας τὸ πλῆθος ἦλθεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἴστατο ἡ μικρὰ Ἰαννέττα καὶ λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὴν ἔφερεν εἰς ἓν ὑψηλὸν μέρος, ὅπου ἐκάθηντο διάφοροι κυραὶ· μία δὲ τούτων προσκαλέσασα τὴν μικρὰν κόρην πλησίον τῆς, «Κάθησε, — τῆς εἶπε, — κόρη μου, ἐδῶ ἀφ' ὅπου θὰ ἴδῃς καλὰ τὴν παράταξιν· διότι σὲ εἶδα, ὅτι παρεχώρησες τὴν θέσιν σου εἰς τὴν πτωχὴν ἐκείνην γραίαν, ἡ ὅποια δὲν ἡδύνατο νὰ τὴν ἴδῃ· ἐξακολούθει δὲ νὰ τιμᾷς τοὺς γέροντας καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὲ εὐλογῇ.»

Οὕτως ἡ μικρὰ Ἰαννέττα ἐκάθησε πλησίον τῆς καλῆς ἐκείνης κυρίας, ἕως οὗ ἐτελείωσεν ἡ παράταξις, καὶ ὅταν ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ, ἔλαβε καὶ ἓν τάλληρον ὡς ἀμοιβὴν τῆς καλοσύνης τῆς εἰς τὴν γραίαν!

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΜΙΚΡΟΙ ΥΠΗΡΕΤΑΙ ΤΟΥ.

Ὁ Θεόδωρος ἂν καὶ μικρὸν παιδίον ἔχει ὅμως τέσσαρας ὑπηρέτας — τοὺς πάντας εὐπειθεῖς εἰς τὰς προσταγὰς καὶ τὰ νεύματά του. Πηγαίνουν ὅπου τοὺς διατάξῃ, τρέχουν καὶ τοῦ φέρουν ὅ, τι δῆποτε τοῖς εἴπῃ· ἀπὸ πρωίας δὲ μέχρις ἑσπέρας εὐρίσκονται εἰς κίνησιν, ἐκτὸς ἂν ὁ μικρὸς των κύριος τύχῃ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο.

Οἱ πιστοὶ οὗτοι ὑπηρέται ἐξυπνοῦν μαζὺ μὲ τὸν κύριόν των, ἐγείρονται ὅταν καὶ αὐτὸς καὶ εἶναι ἐτοιμοὶ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τοὺς χρειασθῇ. Πόσον καλοὶ καὶ εὐπειθεῖς ὑπηρέται πρέπει νὰ ᾖναι!

Θέλετε νὰ μάθητε ποῖον εἶναι οἱ καλοὶ οὗτοι ὑπηρεταί. Ἰδοὺ σὰς τοὺς λέγω. Ὁ πρῶτος αὐτῶν εἶναι ἡ δεξιὰ χεὶρ του, καὶ ὅλοι ἡξέυρομεν πόσον ἐπιδεξία καὶ χρησिमότης εἶναι ὁ δευτερός εἶναι ἡ ἀριστερὰ χεὶρ, οὐχὶ τόσον ἐπιδεξία, ὥς ἡ δεξιὰ, ἀλλ' ὅμως χρησιμωτάτη καὶ αὐτὴ ὁ τρίτος καὶ τέταρτος εἶναι οἱ δύο πόδες, οἱ ὅποιοι ἐκτελοῦν ὅλον τὸ τρέξιμον τῆς ἡμέρας. Ἐὰν δὲ θέλετε νὰ μάθετε ποῖον εἶδους παιδίον εἶναι ὁ κύριος Θεοδωράκης κυττάξετε πῶς φέρονται οἱ τέσσαρες οὗτοι ὑπηρεταί του.

Ἐὰν ἡ δεξιὰ χεὶρ πέρνη, ὅ,τι δὲν τῆς ἀνῆκει, ἡ σπᾶξη καὶ ἀφίνη πράγματα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἡ κτυπᾷ, ἡ γρατζουνίζει, ἡ τσιμπᾷ ἡ σπρώχνει, πρέπει νὰ συμπεράνετε, ὅτι ὁ Θεοδωράκης εἶναι κακὸν καὶ ἄτακτον παιδίον. καὶ ὅτι τὸ νὰ συγκατοικῇ τις μὲ αὐτὸν εἶναι πολὺ ὀχληρόν.

Ἐὰν ἀπ' ἐναντίας ἡ δεξιὰ χεὶρ χαιδεύῃ τὸ βρέφος, καὶ βοηθῇ τὴν μητέρα, καὶ παίξῃ ἡσύχως, καὶ ἦναι καθάριος, καὶ ἐὰν πᾶσαν ἐσπέραν ἡ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σταυροῦνται εἰς προσευχὴν, ἐνῶ ἡ γλῶσσα παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ συγχωρήσῃ κάθε πταίσμα καὶ πᾶσαν ἀταξίαν του καὶ νὰ τὸν κάμῃ ἐν ἀπὸ τὰ ἀνάγκια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐὰν πᾶσαν πρωτὰν οἱ δύο πόδες του γονατίζουν, ἐνῶ τὰ χεῖλη του εὐχαριστοῦν τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς νυκτός, καὶ διότι τοῦ ἔδωκε καλὸν πατέρα καὶ καλὴν μητέρα διὰ νὰ τὸν περιποιῶνται, καὶ προσέτι προσεύχωνται νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἦναι ἅγιον τὴν ἡμέραν καλὸν καὶ εὐπειθὲς παιδίον, ἐὰν, λέγω, οἱ τέσσαρες οὗτοι ὑπηρεταί κάμουν οὕτως, ἐστὲ βέβαιαι, ὅτι ὁ Θεοδωράκης προσπαθεῖ νὰ ἦναι καλὸς κύριος.

Ἐὰν ὅμως οἱ πόδες τρέχουν ἄνω καὶ κάτω, ἡ ποδοκτυποῦν, ἡ κλωτσοῦν, ἡ κάμουν ταραχὴν, τότε εἶναι φανερόν, ὅτι ὁ κύριός των δὲν εἶναι καλὸν παιδίον, διότι οὗτος δὲν εἶναι ὁ τρόπος, καθ' ὃν πρέπει τὰ καλὰ παιδιὰ νὰ μεταχειρίζονται τοὺς πόδας των.

Ἐλπίζω, ὅτι ὅλοι οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται μεταχειρίζονται πάντοτε τοὺς τέσσαρας τούτους καλοὺς καὶ πιστοὺς ὑπηρετας εἰς καλὰς καὶ χρησίμους ὑπηρεσίας διὰ τὸν ἑαυτὸν των καὶ διὰ τοὺς ὁμοίους των

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1) Ποῖαν ἰδέαν εἶχεν ὁ Ἰωβ. περὶ τῆς ἀμοιβῆς τῆς ρετῆς καὶ κακίας εἰς τὸν παρόντα κόσμον;
- 2) Ποῖαν αἱ τρεῖς φίλοι του;
- 3) Ποῖον ἐδικαίωσεν ὁ Θεός;

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνίγματος
Α—'Δρα—'Αρά—'Αχνη—'Αράχνη

760

Τὸ ἔλυσαν οἱ ἐξῆς

Πατρῶν, Κᾶτινα Π. Παππαθανασίου, Ι. Ν. Χαϊδοπούλου, Γ. Τζίνη, Κᾶτινα Παρθενοπούλου—Κερκύρας, Θεοδώρα Μαρτζούκου—Σύρου, Μαρία Σταματιάδου, Φραγ. Φραγγεσκᾶκη—Πειραιῶς, Σοφία Σάντου—Κυπαρισσίας, Γ. Ε. Δημητριάδου, —Υδρας, Ζωὴ Π. Δημητριάδου—Ἀθηνῶν, Ἰούλιος Ἑσλιν, Θεοδώρα Ν. Μαγκᾶκη, Π. Κ. Χαλοῦλος, Σταῦρος Σαλοῦστρος, Ἀνδρέας Π. Ε. Γιαννόπουλος, Εὐλ. Δ. Μασσαλάς, Νικόλαος, Σκουμπούρη, Φωτεινὴ Σ. Μαρλίνη. Α. Ν. Χαριλάου, Ἰωάννης Ἀπελοῦ, Δημ. Ῥουσόπουλος, Κωνσταντίν. Καλλιωντζής—Κωνσταντινουπόλεως, Ἑλένη Μεσσαρίτη, Ἑλ. Λαμπρίδη καὶ Ζαφειρίου Κάφογλου.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

"Ονομα οὐσιαστικὸν συνήθως μ' ὀνομάζουν
"Όσοι καλὰ καὶ γραμματικὰ καὶ σήμερον σπουδάζουν.

Δὲν λέγω ἄμους φανερά καὶ ποίου γένους εἶμαι.
Καὶ ποῖας εἶμαι κλίσεως, τί εἶμαι, καὶ ποῦ κεῖμαι.
Διότι οὕτω πιθανόν νὰ μὲ εὐρῆς εὐκόλως,
Ἐνθ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ μὲ εὐρῆς δυσκόλως.
Εἶμαι τι φύσει ἔξοχον, μεγάλης σημασίας,
Μεγάλης σπουδαιότητος καὶ ἀνεκτιμήτ' ἀξίας.
Διότι μόνος ἔκαμον καὶ κάμνω, καὶ ἐξάγω,
Πολλὰ καλὰ καὶ χρήσιμα ἀείποτε παράγω.
Θάμνοι καὶ δένδρα, καὶ σπαρτά, ἄνθη καρποὶ καὶ χλόη,
Κασσία, καὶ κιννάμωμον, γαρούφαλον, ἄλση,
Πλάτανος, τριπελῶριοι, κέδροι αὐρανομήκεις,
Ῥοῖαι, μηλέαι, φοίνικες, κυπάρισσοι εὐμήκεις,
Ἐν γένει πᾶν φύομενον, ὅ,τι ἐκ γῆς βλαστάνει,
Καὶ ἔγειναι καὶ γίνονται πάντα ἐμῇ δυνάμει.
Καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἰχθυοὶ τῆς θαλάσσης,
Θηρία, κτήνη, ἐρπετὰ καὶ ἔντομα τῆς γῆς πάσης,
Κροκόδειλος, ῥινόκερως, ἐλέφας, ἄρκτος, λέων,
Δορκάς, ἀλώπηξ, αἰλουρος, ἔλαφος, χαμαιλέον,
Φάλαινα, ἱπποπόταμος, θῶς, τίγρις, πάνθηρ, σκύλος,
Γαλὴ, μῦς, ἵππος, κάμηλος, φεῖρ, κοραιὸς καὶ ψύλλος.
Συντόμως πᾶν ζῶν καὶ ἔμψυχον, πτηνόν, νηκτόν καὶ κτήνος
Τετράπουν, δίπουν, ἐρπετόν καὶ πᾶν ἐντόμων σμήνος
Ἐγειναι πάντ' ὑπ' ἐμοῦ μετὰ πολλῆς σοφίας,
Κ' εἰς τὸ ἐξῆς θὰ γίνωνται μέγρι τῆς συντελείας.
Ἄν τῶρα κάμης εἰς ἐμὲ στοιχεῖον μεταθέσεις,
Κι' ὅτε φωνῇεν στήν ἀρχήν, ἢ ἄλλο γράμμα θέσης.
Καὶ πότ' μὲν οὕτονον ἢ ἄλλως πῶς μὲ κάμης,
Κι' ὅτε ψιλὴν εἰς τὴν ἀρχήν, καὶ ὅτε δασεῖαν βάλης,
Ἐμπρός σου θὰ παρασταθῶν, δυνὸν, κανὼν καὶ πόρος.
Σκοπὸς, στενὸς, τέρμας, πορθμός, κρεβάτι, στήλη, ὄρος,
Μνημεῖον, καὶ τυρόγαλον καὶ πολὺς τις γέρον,
Τὸν τρέμοντ' ἕνα πόδα τοῦ ἐντὸς τοῦ τάφου ἔχων.

Κ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

— Εἰς τὸν ὅστις ἤθελε κάμει ὁ συνδρομητὴς καὶ ἀποστέλλει τὰς συνδρομὰς πέμπεται ἐν φύλλον ὡρεῶν εἰκοσιπέντε δὲ τοῖς ἑκατὸν ἐκπλήττονται εἰς τὸν ὅστις κάμει περισσοτέρους τῶν ὁ συνδρομητὴς.